سیویلیکا - ناشر تخصصی مقالات کنفرانس ها و ژورنال ها
گواهی ثبت مقاله در سیویلیکا
CIVILICA.com

عنوان مقاله:
هنر سخن سرایی فردوسی

محل انتشار:
همایش علمی شاهنامه و پژوهش های آیینی (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسنده:
وحید رویانی - *استادیار دانشگاه گلستان*

خلاصه مقاله:
در قرون سوم و چهارم هجری به دلیل تحولات فرهنگیای که در ایران رخ داد عدهای از شاعران و سخن سرایان بلند آوازه به سراغ خداینامه ها و اساطیر و داستانهای ملی رفتند تا به شیوهای نوین بستری برای استمرار آرمانها و اندیشه های ملی و تاریخ باستانی ایران فراهم کنند. همین جریان باعث شد سنتی نو پا به نام شاهنامه سرایی در ادب فارسی شکل گیرد و کسانی چون ابوعلی بلخی، مسعودی مروزی، دقیقی توسی و... به این راه قدم بگذارند، اما تمامی شاهنامه های پیش از فردوسی از بین رفتند و اگر فردوسی گشتاسب نامه دقیقی توسی را در دل شاهنامه خود جای نمیداد این اثر نیز به فراموشی سپرده میشد. علل مختلفی را میتوان برای ماندگاری شاهنامه فردوسی ذکر کرد همچون جامعیت این اثر، خردگرایی فردوسی، تفسیر عقلانی اساطیر و ملموس کردن آنها برای مردم و ... . بر اساس نظر نگارنده مهمترین عامل جاودانگی و ماندگاری شاهنامه، هنر فردوسی است، زیرا چنانکه از شاهنامه نمایان است، فردوسی به عنوان یک سخنسرای بزرگ و حکیم برجسته، بر اصول سخنسرایی و بلاغت و زیباییهای کلامی دوره خود تسلط داشته و آنها را به بهترین شیوه در شاهنامه به کارگرفته است. به عنوان مثال: زمین بنده و رخش گاه من است نگین گرز و مغفر کلاه من است یا: اگر چرخ گردان کشد زین تو سرانجام خشت است بالین تو فردوسی در کمال سادگی و شیوایی از بسیاری عناصر بدیعی و بیانی در شعر استفاده کرده و با ظرافتی هنری نکاتی در دلالتهای ثانوی کلام و معانی مجازی و کنایی گنجانده است، که ابیات به ظاهر ساده او را چند بعدی کرده و همین نکته عامل جاودانگی شاهنامه شده است.

کلمات کلیدی:
فردوسی، شاهنامه، بلاغت.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:
https://civilica.com/doc/852321